

Приказка за Градината (17) – за Избора

 truden.truden.com/1407.html

Труден

10.07.2012

Избор...

Здравейте, мили дечица 😊
Ей, да не сте ме забравили!?
Щото аз не съм 😊

Този път ще ви разкажа една много къса история от приказката за градината.

Ако си спомняте, Бог бил избран за учител на селото, с подкрепата (спонсорството) на Яна.

По онова време заплатите на учителите не били като днешните и Бог доволен от възнаграждението учителствал до пенсия.

А и пенсиите по онова време не били като днешните, та париците му били пре достатъчни да си живее спокойно и достойно старините, без да се надява на коричките хляб от кофите за боклук.

То и не се намирало хляб по онова време в кофите за боклук, щото хората уважавали хляба и каквото им останело, давали го на птичките, на сърничките, и на другите там животинки, които живеели в мир с хората, без да се плашат, че ще им изсекат горите и ще ги запишат в червената книга на човешката бездушност.

И така, Бог като нямало какво да прави се отдал на философия и мъдруване.

За няколко години пенсионно спокойствие, Бог се прочул в цялата европейска общност като велик философ и мъдрец.

И хората почнали да се стичат при него, за да напълнят душите си с мъдрост, главите

си със знание, и сърцата си с любов.

Всичко вървяло много добре докато един ден пред насъбралото се множество, на въпроса „**какво да избира**“, Бог отговорил „**нямаш избор**“.

Гръм ударил в синьото безоблачно небе и завесата на селския театър се разпрала по средата.

Тежката последвала тишина, метрономно се пропуквала от чука на селският дърводелец, който точно в този момент сковавал кръст.

Нечие прокашляне прекъснало метрономния ритъм на чука и като фъртуна издухало философското настроение на тълпата.

Хората станали и мълчешком се разотишли.

Било като неорганизиран протест на Орлов мост, срещу обидата, която Бог нанесъл на човешкия интелект, воля и господарски контрол върху личния (и не само личния) ни живот.

И така, Бог станал известен като детерминист, която дума идва от „дете“ и „минист(ър)“ (слагаме едно „р“ и махаме друго за звучност).

Защо дете и министър ли?

Ми, защото според другите философи, това било много детско, като разбиране, и министерско като извинение за липса на способности и измъкване от отговорности; винаги предишната коалиция е виновна.

Както и да е.

Бог хич не се огорчил от липсата на философи около себе си, и даже се радвал на свободното време, което имал за да остане със себе си и да мъдрува.

Не щеш ли един ден в селото зазвъннали камбаните, разшетали се хората и по селската радио-точка съобщили, че царят идва в селото.

Чул той за обидната философия на Бог и решил да проведе философски диспут с него.

Няма да разказвам подробности с хляб и сол, и направо ще премина на диспута.

– Та казваш, че аз нямам избор – попитал царят.

– Нямаш – отговорил Бог.

Пляяаяяс, извъртял царят една плесница на Бог.

– Имах два избора – казал му той – и избрах да те шамаросам.

– Добър аргумент – отвърнал Бог.

– Та да продължим с диспута. Имам ли избор, или нямам – пак попитал царят.

– Нямаш – за ужас и радост на околните отговорил Бог.

Пляяаяяс, завъртял царят още една плесница на Бог.

– Ето, че отново избрах да те шамаросам, и пак питам – имам ли избор или нямам?

– Нямаш – отговорил пак Бог

Пляяяясссс, трета плесница...

– Абе ти у ред ли си? – продължил диспута царят. – При такива аргументи и най-лудия ще се откаже от спора.

Крива усмивка леко опънала неошамарената страна на Бог.

– Твоите плесници дойдоха като отговор на моето твърдение, царю, и не ти избра да ме шамаросаш, а моят отговор те накара да го направиш. И как казваш, че си имал избор?

Разбира се царят бил много голям философ и имал готовия отговор за такъв развой на диспута:

– Да, но можех да избира и да не те шамаросам.

– Но не го направи, както и не можеш да избереш моята страна в спора, защото знаем онова, на което сме научени, и ИЗБИРАМЕ според онова, което знаем и можем – натъртил на „избираме“ Бог, за да подчертае кавичките.

Царят отворил уста да каже нещо, но изведнъж дълбокомислена сянка се спуснала на лицето му.

Плътна тишина обвила като в прегръдка двамата опоненти, и само пищящото ухо на Бог, като доминантен акорд с умалена седма степен, преходно висял в очакване на тоническото завръщане към истината, която естествено била в ръката на царя.

И царят протегнал ръката си, вдигнал ръката на Бог към царствените си устни, целунал я и излязал с наведена глава от диспута.

Върнал се в престолния град и веднага уволнил министъра, който за всичко се оправдавал с четворната коалиция от предния мандат.

Така щастливо завършва седемнайстата (седемнадесетата) серия от Приказката за Градината, мили дечица.

Приказката продължава.